

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/176/2020
Identifikačné číslo spisu:	5918200509
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5918200509.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Obce Komjatná, so sídlom v Komjatnej 292, IČO: 00 315 311, zastúpenej Advokátskou kanceláriou SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1735/29, IČO: 50 120 000, proti žalovanému X. Q., bývajúcemu v S. XXX, zastúpenému Mgr. Ivetou Žerebákovou, advokátkou v Ružomberku, A. Bernoláka 10/1419, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 11C/8/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. februára 2020 sp. zn. 10Co/206/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. júna 2019 č. k. 11C/8/2018-344 zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného k nehnuteľnostiam vedeným ako parcela reg. „E“ - KN, parc. č. XXXX o výmere 517 m², orná pôda, zapísaných na LV č. XXXX, pre obec a katastrálne územie S., okres Y.R. (výrok I.), nehnuteľnosti vedené ako parcela reg. „E“ - KN parc. č. XXXX o výmere 517 m², orná pôda, zapísané na LV č. XXXX, pre obec a katastrálne územie S., okres Y. prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne (výrok II.), žalobkyni uložil povinnosť vyplatiť žalovanému náhradu za spoluvlastnícky podiel vo výške 1.500,74 eur, a to v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.) a žalobkyni priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, ktoré jej je žalovaný povinný zaplatiť vo výške určenej samostatným rozhodnutím vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok IV.). V danom prípade sa žalobkyňa ako väčšinový spoluvlastník domáhala zrušenia podielového spoluvlastníctva a prikázania nehnuteľnosti do jej výlučného vlastníctva, nakoľko nemá záujem zotrvať v podielovom spoluvlastníctve so žalovaným k pozemkom, ktoré dlhodobo využíva ako areál školského dvora. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že žalobkyňa je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX katastrálne územie S. ako parcela registra „E“ na mape určeného operátu

parcelné č. XXXX o výmere 517 m² - orná pôda, a to v podiele 13/16 a žalovaný je spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti v podiele 3/16. Žalobkyňa je vlastníkom i susediacich pozemkov, špecifikovaných v rozsudku, pričom ide o jeden areál, ktorý je oplotený a v ktorom je umiestnená budova základnej školy a materskej školy vo výstavbe. Rodinný dom žalovaného je postavený na pozemku parc. č. XXX/XX a tento pozemok je v priestore vyčlenený stĺpikmi. V súdnej veci súd prvej inštancie dospel k záveru o splnení podmienok na zrušenie podielového spoluvlastníctva strán sporu k vyššie označenej nehnuteľnosti a skonštatoval, že s poukazom na § 70 ods. 1, 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) [ďalej len „katastrálny zákon“] je možné zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo aj k parcele registra „E“. Vo vzťahu k výmere predmetnej parcely, ktorá má byť podľa geometrického plánu predloženého žalovaným o 2 m² väčšia, poukázal na záväzné údaje katastra obsiahnuté na aktuálnom liste vlastníctva. Mal za to, že reálne rozdelenie nehnuteľnosti nie je možné, keď síce predmet spoluvlastníctva je fakticky deliteľný, avšak nie funkčne, a to s ohľadom na polohu, umiestnenie a funkčné využitie pozemkov. Zdôraznil, že predmet vyporiadania (pozemok EKN XXXX) sa nachádza uprostred školského areálu, ktorý je obklopený pozemkami vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Žalovaný nemá možnosť priameho vstupu na dotknutý pozemok zo svojho rodinného domu a svojich pozemkov, mohol by naň vstupovať len z miestnej účelovej komunikácie. Spôsob vyporiadania navrhovaný žalovaným - reálne rozdelenie nehnuteľnosti podľa ním predloženého geometrického plánu, ktorým sa vyčlení parcela č. XXX/XX o výmere 97 m², považoval za neúčelný. K úmyslu žalovaného, že na vyčlenej parcele XXX/XX si chce postaviť garáž uviedol, že táto by znemožňovala žalobkyni účelné využitie susediacich pozemkov, na ktorých plánuje vybudovať priestor slúžiaci škole, (parkovisko, odstavné plochy, prípadne aj detské ihrisko). Vzhľadom na uvedené dôvody pristúpil k vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva strán k nehnuteľnosti jej prikázaním spoluvlastníkovi za primeranú náhradu. Vychádzajúc z predložených znaleckých posudkov H. V. V. a H. Q. Z. a porovnaním zistenej hodnoty spoluvlastníckeho podielu žalovaného dospel k záveru o výške náhrady za spoluvlastnícky podiel v sume 1.500,74 eur. Tento spôsob vyporiadania a stanovenia primeranej náhrady považoval za spravodlivý. Zároveň argumentoval, že zrušením a vyporiadaním podielového spoluvlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti autoritatívnym rozhodnutím súdu neprichádza žalovaný o hodnotu svojho podielu, nakoľko na jeho strane dochádza len k premene formy jeho majetku z podielu na nehnuteľnosti na finančné prostriedky. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. februára 2020 sp. zn. 10Co/206/2019 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného k pozemku zapísanému na LV č. XXXX katastrálneho územia S. ako parcela registra E č. XXXX, orná pôda o výmere 517 m², ktorý rozdelil tak, že pozemky KNC parc. č. XXX/X orná pôda o výmere 196 m² a KNC parc. č. XXX/X ostatná plocha o výmere 226 m², katastrálne územie S., vytvorené (ako diely 1 a 2) z pozemku KNE parc. č. XXXX geometrickým plánom č. 204-32/2018 zo 17. apríla 2018, overeným Okresným úradom Ružomberok, katastrálny odbor 25. apríla 2018 pod číslom 219/2018, prikázal do výlučného vlastníctva (v celosti) žalobkyni a pozemok KNC parc. č. XXX/XX ostatná plocha o výmere 97 m², katastrálne územie S., vytvorený (ako diel 3) z pozemku KNE parc. č. XXXX geometrickým plánom č. 204-32/2018 zo 17. apríla 2018 overeným Okresným úradom Ružomberok, katastrálny odbor 25. apríla 2018 pod číslom konania 219/2018, prikázal do výlučného vlastníctva (v celosti) žalovanému. Vyslovil, že geometrický plán č. 204-32/2018 zo 17. apríla 2018, overený Okresným úradom Ružomberok, katastrálny odbor 25. apríla 2018 pod číslom 219/2018, je neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku. Rozhodol, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že reálne rozdelenie predmetu zrušeného podielového spoluvlastníctva je na základe výslovného úmyslu zákonodarcu podľa § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka vždy v poradi prvým spôsobom vyporiadania spoluvlastníctva, pretože iba reálnou deľbou zostáva (bývalým) spoluvlastníkom zachované ich vlastnícke právo in natura, t. j. v pravom slova zmysle. Zdôraznil, že žalovaný na prístup (prechod a prejazd) k novovzniknutému/vyčlenenému pozemku nebude musieť používať pozemky vo vlastníctve tretích osôb a ani nebude potrebné zriaďovať obmedzujúce vecné právo (vecné bremeno) na ťarchu druhého pôvodného spoluvlastníka. Uviedol, že sám súd prvej inštancie vyslovil, že prístup na danú

nehnuteľnosť je zabezpečený z verejnej komunikácie, t. j., že nejde o pozemok „obkolesený“ pozemkami žalobkyne parc. č. XXXX U. XXXX U. XXXX, ale o pozemok s týmito susediaci, pričom vertikálna orientácia pozemkov je identická. Dôvodil, že na spoluvlastnícky podiel žalovaného pripadá výmera 97 m², t. j. vyčlenenie takejto malej plochy neobmedzí žiaden zo žalobkyňou prezentovaných spôsobov zamýšľaného a sčasti už aj realizovaného účelového využívania dotknutého areálu. Skutočnosť, že hranica areálu nebude po jeho obvodě ideálne priama, ale bude mať dva (ďalšie) lomové body, z právneho hľadiska nemá osobitnejší význam. Uzavrel, že v danom spore je predmet spoluvlastníctva bezpochyby reálne deliteľný. Pri rozdelení navrhovanom žalovaným, vychádzajúc z geometrického plánu č. 204-32/2018 zo 17. apríla 2018, zostane zachovaná celistvosť areálu/vlastníctva majoritného pôvodného spoluvlastníka (žalobkyne), vrátane neobmedzenia jeho funkčnosti. Súčasne bude zachované vlastnícke právo v užšom slova zmysle aj pre minoritného pôvodného spoluvlastníka (žalovaného), vrátane účelnosti využitia novovzniknutého pozemku parc. č. XXX/XX, ktorý je prikázaný do jeho výlučného vlastníctva. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil (§ 388 CSP). Na záver dodal, že nehnuteľnosti registra „E“ sú riadnym predmetom občianskoprávných vzťahov a údaj o výmere pozemkov nie je v zmysle § 70 ods. 2 katastrálneho zákona záväzným údajom katastra nehnuteľností. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu navrhla zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Poukázala na skutočnosť, že samotný prístup z verejnej komunikácie na predmetný pozemok nie je naplnením účelnosti využitia veci. Odvolací súd opomenul vziať do úvahy hľadisko územného plánovania, nakoľko podľa územného plánu dovolateľky z roku 2008 ako aj návrhu územného plánu ZaD č. 1/2020, ktorý je t. č. v procese prerokovávaní, všetky budovy a plochy v školskom areáli plnia verejnoprospešný účel. Z dôvodu rozporu s územným plánom dovolateľky a ohrozenia verejných záujmov tak nebude možné vydať žalovanému povolenie na stavbu súkromnej garáže či inej drobnej stavby v tomto areáli, aj keď bude mať vyčlenený pozemok parc. č. XXX/XX. Dodala, že označený pozemok čiastočne zasahuje do jedinej vybudovanej príjazdovej cesty pre automobilovú dopravu k budove ZŠ, MŠ a ŠJ. Podľa dovolateľky odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, pričom sa odklonil od ustálenej praxe odvolacieho súdu. V dovolaní označila rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2Sžo/99/2010 a sp. zn. 8Sžo/16/2008. Správanie žalovaného vyhodnotila ako špekulatívne a v rozpore s dobrými mravmi, pretože žalovaný kupoval podiely, ktoré sú predmetom sporu, so zámerom zameniť ich v budúcnosti za obecné pozemky v školskom areáli a tak si rozšíriť svoj pozemok. V súvislosti s výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi poukázala na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Jarkovský proti Slovenskej republike z 2. júla 2019.

4. Žalovaný navrhol dovolanie odmietnuť alebo zamietnuť a uplatnil si trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľka v dovolaní výslovne uviedla, že jeho prípustnosť opiera o § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v

tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. V prejednávanej veci dovolateľka v čl. II. dovolania označenom ako „Dovolacie dôvody“ síce uviedla, že prípustnosť dovolania opiera o § 420 písm. f/ CSP, uplatnený dovolací dôvod však bližšie vôbec nekonkretizovala a nešpecifikovala. Obsahom jej dovolacej argumentácie bolo predovšetkým poukazovanie na skutkový stav veci, správanie žalovaného a nesúhlas s právnym posúdením veci odvolacím súdom. Dovolací súd na tomto mieste konštatuje, že všeobecná nespokojnosť dovolateľky s rozhodnutím odvolacieho súdu a polemizovanie s jeho skutkovými a právnymi závermi nepredstavujú kvalifikované vymedzenie uplatneného dovolacieho dôvodu zákonom stanoveným spôsobom, pretože dovolateľka neuviedla, v čom spočíva vada zmatečnosti konania podľa § 420 písm. f/ CSP (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd následne pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej

otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

16. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

17. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017, 8Cdo/100/2019).

18. Pre právnu otázku, ktorá je relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí najvyššieho súdu zo 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017, kde sa uvádza: „Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.“ Podľa judikátu R 71/2018 do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

19. Je nepochybné, že dovolateľka odôvodňuje dovolanie nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom, relevantnú právnu otázku však nijako neformuluje. Namieta síce odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri právnom posúdení sporu, ale ňou uvádzané rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/99/2010 a sp. zn. 8Sžo/16/2008 sú bez priameho skutkového a právneho súvisu s prejednávanou vecou. V uvedených rozhodnutiach rozhodoval najvyšší súd ako súd odvolací v rámci správneho súdnictva podľa Občianskeho súdneho poriadku a nie ako súd dovolací. Podstatou konania vedeného pod sp. zn. 8Sžo/16/2008 bolo posúdenie otázky primeranej náhrady za vyvlastnené pozemky a v konaní vedenom pod sp. zn. 2Sžo/99/2010 žalobcovia napádali územné

rozhodnutie o umiestnení stavby predovšetkým z dôvodov, že nejde o stavbu verejnoprospešnú, že napadnuté rozhodnutie neprimeraným spôsobom zasahuje do ich vlastníckych práv a že z napadnutého rozhodnutia nie je známe, aký verejný záujem sa ním sleduje. Dovolateľkou označené rozhodnutie preto nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľka v skutočnosti vyčítala odvolaciemu súdu, že nevzal do úvahy niektoré aspekty posudzovaného sporu - najmä hľadisko územného plánovania, úlohu samosprávy, ktorá v prvom rade chráni verejný záujem a špekulatívne správanie žalovaného, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Dovolací súd poznamenáva, že samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobou uplatneného nároku, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP a § 432 CSP. Dovolaciemu súdu tak neostávalo nič iné ako konštatovať, že dovolateľka v podanom dovolaní nenastolila právnu otázku, na ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie spôsobom predpokladaným v § 421 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

20. Nakoľko v dovolaní nie sú dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP, dovolací súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

21. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok